

MB

219.759

Konczek József

AZ OKOS SZAMÁR

Fanyar mesék

*a jó öreg Aesopus nyomán
fiatal demokráciánkról*

KONCZAK JÓZSEF • AZ OKOS SZAMÁR

Konczek József

AZ OKOS SZAMÁR

**Fanyar mesék a jó öreg Aesopus nyomán
fiatal demokráciánkról**

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Konczek József

AZ OKOS SZAMÁR

*Fanyar mesék a jó öreg Aesopus nyomán
fiatal demokráciánkról*

Országos Széchényi Könyvtár

HUNGAROVÖX KIADÓ
Budapest, 2008

A kötet megjelenését
a Nógrádi Mecénás Alapítvány
támogatta

Borító: Pereszlényi Helga

© Konczek József, 2008

ISBN 978-963-9908-01-7

Hungarovox Bt.
1137 Budapest, Radnóti Miklós u. 11.

Telefon/fax: 340-0859

Mobil: 06-20-585-8212

www.hungarovox.hu

E-mail: info@hungarovox.hu

Felelős kiadó: Kaiser László

Felelős szerkesztő: Gyimesi László

A borító nyomdai kivitelezése:

atlantis

Telefon: 06-70-378-5110

Nyomtatás: 3BT Műhelye

Műszaki vezető: Burány Tamás

Telefon: 420-9427

MB 219.759

2008

*Régi történeteinket
átírja az élet*

Ismeretlen íródeák 2000 körül(-belül)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A FARKAS ÉS A KÚT ÚJABB MESÉJE

Látta a farkas, hogy a kétvödörös csigakerek-
kes kút egyik vödre vízzel telten lenn áll a
kút mélyén, a másik pedig üresen a kútkávéra
téve. Ott üldögélt a farkas. Nem is tudni, miről
gondolkozott, talán a csillagködökön túli élet
lehetőségeiről, talán egyszerűen csak arról,
hogy a tavaszt nyár, azt meg ősz követi, s mi-
csoda érdekes ugyanakkor, hogy a tél egyrészt
a tavasz előtt van, másrészt pedig az ősz után.
Ezt az elvet a többi évszakra alkalmazni érke-
zése még nem volt, amikor megpillantotta a
telihold kerek, ragyogó képét lenn a kút mé-
lyén. Éppen a vízzel teli vödörben. Olyan vá-
gyakozás fogta el iránta, hogy másra már
gondolni sem bírt. Mert a hold, amint ott lenn
fénylett, sziporkázott, hát az maga volt a csoda!

Beült a farkas az üres vödörbe, hogy lemegy
a kút mélyére, s kiveszi a ragyogó csodát a lenn
lévő vödörből. Hát, amint gördül-gördül lefelé
a kútba a mohos kövek közt, egyszer csak az
alsó vödör – amint fokról fokra feljebb jut,
ugye – valósággal elzúg mellette. A farkas csak
éppen eliramodta szempillantásában vette ész-

re, hogy a hold bizony ott van a felfelé rohanó vödörben. Nem sikerült elkapnia.

Mit tehetett? Békén tűrte, hogy leérkezzék a kút mélyére. Ott meg – csodák csodája – mit lát? Hát azt, hogy hiába húzta föl a vödör a holdat, a hold bizony már megint ott ragyog a kút mélyén. Kapkodni kezdett utána. Csupa víz lett a mancsa, de a holdat bizony megfogni nem tudta.

„No, foglaljuk össze a dolgot! – mondta ekkor a farkas – Először is, ugye a csoda, mint látható, kimeríthetetlen. Másrészt pedig elérhetetlen.”

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

MESE A GÓLYÁRÓL ÉS A RÓKÁRÓL

Tárgyalásra érkezett a gólya a rókához. Sajnos a protokolláris cécó, az üdvözlő beszédek, az eszmecsere, majd az azt követő bankett során valahogyan olyan *lapos* volt a dolgok tálalása, hogy a gólya nem volt képes *felfogni*. Meg az a *tányérba* mászó modor is, ugye!

Az alapvető kérdésben is eltért a két fél felfogása. A gólya látta, meg akarják *etetni*. Nem vette be a gyomra.

Legközelebb a róka ment a gólyához. A gólya *elmélyítette* a kérdést. Becsületére legyen mondvá, *átlátszóan*, mi több, *kristálytisztán* tette le ajánlatát az asztalra. A rókának még csak *kanala* sem volt hozzá. Hát igen, ez a gólya *beleüti csőrét* a saját ügyeibe. Ki képes követni az ő *magas szárnyalását*?

Így gondolkodott a róka, de nem szólt semmit.

Ki is adtak egy kommunikét, hogy a tárgyalások nyugodt mederben folynak-folydognak...

Déli irányban.

A SZAMÁR MESÉJE

Bizalmi állást kapott a szamár. Jól fizető, komoly megbízatást. Döglött oroszlánok rugdosására szerződtek.

Magyarországon – ahol köztudottan igen sok oroszlán él, mit mondjak? az oroszlán ezen a tájon őshonos – bizonyos időben sűrűn döglöttek az oroszlánok. A mesém is egy ilyen időről szól.

A szamár persze, akármilyen szamár volt is, hamar rájött, hogy munkaköri leírása ugyan korrekt, de valami mégsem egészen úgy van, amiként elsőre gondolta. A szamár hamar felismerte, hogy nem arról van szó, miszerint neki bele kellene rúgnia minden oroszlánba, amit döglötten talál. Dehogy. Éppen ellenkezőleg. Éppen az ő rugdosása során kell majd annak bebizonyosodnia, hogy döglött-e vagy nem az az oroszlán.

Mire ezt kitapasztalta, momentán éppen három lába volt. A döglött oroszlánok nem mindig döglöttek.

De hát mit lehet tenni? Járt a szegény szamár három lábon. Ám de azt a vizsgálati

módszert vezette be, hogy udvariasan bekopogtatott a lakásokba, s szépen megkérdezte:

„Tessen mondani, van önöknek oroszlanjuk?”

S ha igenlő választ kapott, megkérdezte:

„És tesszen mondani, döglött?”

Ha úgy válaszoltak, hogy „döglött”, akkor elbúcsúzott, s tovább ment. A három lábán.

Mert: „Döglött oroszlanba nem rúgunk!”

Ha meg azt mondták, hogy „nem döglött, hanem élő”, akkor is tovább ment.

Mert az mégiscsak abszurdum volna, gondolta, hogy egy szamár két lábon megy. Aztán egyen. Aztán egyen se.

Országos Széchényi Könyvtár

MESE A KISMALACRÓL

A mikor a kismalac a házikójába betolakodni akaró farkast egy fazék forró vízzel jól leforrázta, a farkas elszaladt és bosszút esküdött. Összeszedte a barátait, hogy majd együtt rendre tanítják ezt a kismalacot.

Oda is mentek a kismalac házikójához és elállták az ajtót. No most, kismalac, gondolta a kopasz farkas, jól ellátjuk a bajodat!

De a kismalac gyorsan kiugrott az ablakon és nagy hirtelen felszaladt egy jegenyefára. Jó magas volt a jegenyefa, nem is érték el a farkasok.

Akkor a kopasz farkas addig-addig törte a fejét, míg kitalálta, hogy ha a sok-sok barátjával egymásra, egymás hátára meg fejére állnak, olyan magas farkaslétrát tudnak építeni, hogy még a magas jegenyefa tetejéig is felérnek, egészen a kismalacig.

Úgy is lett. A sok farkas egymásra állt és olyan magasra értek, hogy a kopasz farkas lassan elkezdett felmászni rajtuk a kismalachoz. A kismalac éppen a körmeit reszelgette ott fönn. Ránéz a farkasra, aki ott hadonászik az orra előtt:

„Idefigyelj, te kopasz farkas! Hogy a te terminológiáddal éljek, te tömegek hátán felkapaszkodott tetű alak! Micsoda politikus vagy te, mi? Mindig az alulról jövő kezdeményezésről szónokoltál, most meg hol az az alulról jövő kezdeményezés? Mi?”

„Hát akkor hallgassuk csak!” – egyezett bele a farkas.

De alulról bizony nem jött semmiféle kezdeményezés. Hacsak az nem, hogy: „Abba-hagyhatnánk már ezt az egészet, mert fáj a hátam!”

„Hú, azám!” – mondta magában a farkas. Azzal gyorsan lefutott a földre, s megmondta nekik, hogy vissza az egész. Majd ő áll legalulra. No, a többiek felkapaszkodtak rajta, egészen a kismalacig. Akkor, akkor aztán az a farkas, aki legfelül volt, már el is érte volna a kismalacot.

Ha akarta volna.

De az csak nézte, nézte a kismalacot. Ugyanis ő nem haragudott rá. Végül a kismalac elunta magát és megkérdezte:

– Most mit csináljunk?

– Hát, tudod mit, talán énekeljük el azt, hogy „Ej haj, száll az ének, zeng az ének, ej haj úttörőnek kedve mindig jó...”

És elénekelték.

MESE A LOPÓSRÓL MEG ÁGNESRŐL

A szőke, göndör szőrű Ágnes a folyómederben állt és csípőjét, a farát meg a hasát mosta. Olyan ártatlan volt a lelke, mint egy ma született keletközépeurópai demokrácia.

Arra ólálkodik ám a Lupus, azaz a Lapos, azaz a Lopós. Ez a Lopós ez egy féktelen egy nagy nacionalista volt, az anyját neki, s még azt is mondta, hogy ő nem is lopós. In fabula.

– Te fabula! – mondta Ágnesnek. – Itt csak mosod, ugye, az izét, és közben olyan ártatlan vagy, hogy na. Összevissza zavargászod az izét, a vizét, a vizet itten!

– Nem is igaz. Én nem vagyok fabula. Én egy jó bula vagyok. Különben is én jóval lejjebb állok, mint te. Hogyan zavarhatnám össze?

– Annál rosszabb, hogy nem is a vizet, hanem a terveimet.

– De milyen terveid vannak neked? Kedves Lopós, tudhatod, hogy a nagy acsargásból, szóval... soha nem született semmi jó – nézett válla fölött féloldalt csábosan mosolyogva Ágnes, miközben meg-meglebbentette a törülközőjét, hadd szellőzzön egy kicsit a jó nap-sütésben.

– Hát, nézzük csak! – mondta a Lopós és feltolta homlokán a szemüvegét.

Lassan végignézte Ágnest. Csak úgy csorgott a nyála a Lopósnak. Összes bájait jónak találta.

– Ez hát rendben is volna! – mondta végül.

No, akkor aztán úgy, de úgy megoldották az összes problémákat, hogy még!

– Milyen jó, hogy ilyen békésen megoldottuk a problémát – örvendezett Ágnes. – Nem pedig állati módra.

– No, nyilván, hiszen ha állatok lennénk, még beszélni sem tudunk volna – hangzott az elégedett válasz.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A FORRADALOM MESÉJE

ADuna partján üldögélt a Forradalom. Elfogyott a cigarettája, s mondta is Sándornak, hogy:

– Barátom, van egy cigarettád?

– Nincs – mondta Petőfi Sándor. – Pipázni szoktam, de most a dohányom is elfogyott.

Akkor arra jött egy Fedélnélküli. Annál volt néhány csikk, abból aztán ráfüstöltek.

– S maguk mit szólnak ehhez az egészhez – mondta a Fedélnélküli.

Ülnek, fújják a füstöt.

– Hát, bizony ez elég keserves – mondja a Forradalom.

– Az bizony – bólint rá Sándor. – Márminthogy miként vezessük a népet Kánaán felé. „Akasszátok fel a királyokat?” No, ugyan. Ez valamikor igaz volt, hittem is benne. De most? Alig vannak királyok, és a módszerek is mások. Parlamenti demokrácia... pártok, ugye. Szavazás. Népakarat.

– S ha azzal sem törődik?

– Ki?

– Mármint a hatalom. Akkor meg kell ostromolni a hatalom hadállásait, nem? – mondja a Fedélnélküli.

– Például a tévét?

– Igen, hogy beolvassák a nép követeléseit, mint annak idején a 12 pontot. Meg amikor az 56-os Forradalom idején, ott a Rádiónál...

– Egészen elérzékenyültem – törölt ki egy könnycseppet szeme sarkából a Forradalom. Hja, akkor fiatal voltam. Ugye, 1848-ban voltam húszéves, 1956-ban százhuszonnyolc. Ezzel a mostani majdnem kétszáz éves életkorommal már kissé nehezebb.

– Ugyan már – mondja Sándor –, a korral még nem volna baj, hisz nekem is mi ez a száznyolcvanöt év. Hanem, mondom, a körülmények lettek mások.

– Az már igaz. Hogy, ugye ki van sajátítva az ember?

– Melyik ember? – kérdi a Fedélnélküli.

– Hát a Forradalom – így Sándor. – Tudod – kezdi magyarázni a Fedélnélkülinek –, a dolog úgy áll, manapság a hatalom jól tudja, hogy a népet nem kell némaságra kényszeríteni. Hadd kiabáljon, hiszen szólásszabadság van. Vonuljon az utcára, ostromolja meg a tévét. Látványos képsorokra van szükség, amint a szegény rendőrök állják némán az őrzőngő tö-

meg ostromát. Ezt aztán az otthon a tévé előtt papucsosan üldögélő néző kényelmesen nézheti. Minden kockázat nélkül. Szurkol az utcaiaknak, s átéli az egész forradalmiságot könnyedén. A lényeg persze az, hogy civilruhás rendőrügynökök vezénylik az ostromot, s vigyáznak, hogy kézben tarthassák a dolgot. A lelkesedés meg előbb-utóbb majd csak lecsihad. A feszültség feloldódik.

– Ja. A forradalmi tűz – sóhajt a Forradalom. – Rágyújtani sincs már tüze lassan az embernek.

– Mármint a Forradalomnak, ugye? S ki tartja a népet kézben? – szól a Fedélnélküli.

– Hát a hatalom – mondja Sándor.

– Hogyan hogy...

– Hát úgy, hogy leszámítva azt a néhány tiszta lelkű, naiv lelkesedőt, aki ott dulakodik a rendőrökkel, a többség a rendőrség alkalmazásában lévő statiszta. Ezek aztán jó nagyokat ordítóznak. Ezek statiszták. Úgy szervezik őket. Este, az utcai rendezvény után felveszik a statisztadíjat. S másnap is jönnek, ha kell. A naivakat meg letartóztatják, beviszik, később kiengedik.

– Ki vagyok sajátítva – folytatja a Forradalom. – Úgy tesznek, mintha én volnék az. Pedig én nem az utcán vagyok. Én aláírásokat gyűj-

tök, hogy váltsuk le a kormányt. Itt is van. Akarja aláírni?

A Fedélnélküli aláírta.

– De szép írása van magának – néz az ívre Sándor.

– Középiskolai tanár vagyok. Amúgy van egy kertészmérnöki diplomám meg egy őrző-védő szolgálati gyorstanfolyamom. No és a marxista egyetemem régebbről. Nem kapok munkát. No, Isten áldja magukat – mondja a Fedélnélküli.

– Forradalom, én meg megnézem, hogy állnak az aláírásgyűjtő ívekkel az egyetemisták – mondja Sándor.

– Ja. „Hatalmas kezdesz lenni végre nép...” idézi tűnődve Sándor versét a Forradalom. – „De ezzel még nem tettetek sokat, hadd lássam az íven az aláírásokat...”

Sándor elmegy, a Forradalom meg üldögél magában.

Akkor arra jön valami kakastollas, tűzoltó-parancsnoki egyenruhás egyén, tarajos sisakkal a fején:

– Kérem a személyi igazolványát! Úgy, ni. Szóval maga a József Attila? Hát maga él még? No, oszoljunk, oszoljunk – néz keményen a Forradalomra.

– Oszoljunk? Hiszen egyedül vagyok – mondja a Forradalom, akit József Attilának hívnak.

– Azt én látom, hogy magára maradt. Azt mondtam, tessék oszlásnak indulni!

– Hogyhogy... oszlásnak indulni?

– Oszlásnak!

– Hát, azt várhatod, kisöreg... – mondta elgondolkozva a Forradalom.

MESE A FÁCÁN RÓL MEG A RÓKÁRÓL

Azt mondja a fácánnak a róka:
– S mégis, milyen fácán vagy? Jobb vagy bal?

– Ó, kedves róka, az nálunk fácánoknál egyre megy. Szóval, hogy balfácán vagy jobbfácán. Nem azért, mintha meg akarnálak sérteni... – mondta csendesen a fácán.

– ...de... – folytatta a róka. („S most jön majd a sértés” – helyezkedett várakozó helyzetbe.)

– Mit „de”? – válaszolt a fácán.

– Hát az, hogy, ugye azt mondtad, „nem mintha meg akarnálak sérteni, de...”

– Én semmiféle „de”-t nem mondtam.

– Hát akkor? Mit akarsz? Nem értelek.

– No, jó – mondta a fácán. – Ha annyira ragaszkodsz hozzá, hát azt is mondhatom, hogy „nem mintha meg akarnálak sérteni, de – várakozásoddal ellentétben – nem is akarlak.”

– Ez bizony igen csavaros – rázta meg a fejét a róka. – Szóval nem akarod azt mondani, hogy én egy undok állat vagyok, mi? Nem akarod.

– Úgy van, nem akarom azt mondani.

– És azt sem akard mondani, ugye, hogy én egy éjszakai lopakodó besurranó tolvaj vagyok, abból is a legrosszabb fajta? Ezt sem akard mondani.

– Úgy, úgy – mondta a fácán –, nem akarom.

– Értem – mondta a róka. – De hát miről fogunk mi akkor beszélgetni?

MESE A RÉPÁRÓL

Nőtt egy répa. Egy óriási répa. Odament a nagyapó, megmarkolta a levelét, hogy kihúzza a földből, de nem sikerült neki. Akkora nagy volt a répa. Szóval, húzta-húzta nagyapó a répát, de ki nem húzta.

Odament a nagyanyó. Belekapaszkodott a nagyapó derekába. Húzták-húzták, de ki nem húzták a répát.

Odament akkor a Kati. Húzták-húzták, de ki nem húzták.

Odament akkor a Bodri. Húzták-húzták, de ki nem húzták.

Odament akkor a Cirmos. Húzták-húzták, de ki nem húzták.

De hát hogy a fenébe is húzták volna ki, amikor nagyapón meg nagyanyón kívül más nem húzta!

Mert a többiek csak odamentek.

A KÍGYÓ ÉS A MÉHECSKE MESÉJE

A kígyó patikus volt, s ha csak tehetette, ott napozott, tekergőzött a kirakat üvegére festett jókora orvosi kehely körül.

Akkor is ott volt, amikor arra szállt a szorgalmas méhecske. Mézzel teli kis kannácskák voltak a méhecske hat kezében. Csak térült-fordult, s máris szaporodott a méz a kaptárban. Sürgött-forgott a virágokkal teljes mezők és a kaptár között. Már jó sokat dolgozott, amikor felfigyelt a mozdulatlanul napozó kígyóra.

– Csak jó dolgod van neked, te kígyó, itt napozgatsz és egész nap nem csinálsz semmit. Bezzeg nekem mennyi dolgom van! Milyen sokat kell nekem térülnöm-fordulnom, sürögnöm-forognom, hogy mézzel teljék a kaptár.

– Hát, bizony! – mondta a kígyó.

– Nem gondolod-e, te kígyó, hogy bizony jobban becsülnék engem az emberek, mint téged? Pedig mind a kettőnknek van fullánkunk.

– No, igen – mondta a kígyó.

– S látod, látod? Engem az emberek dicsérnek, mert szorgalmas kis méhecske vagyok és még a fullánkomat is csak védekezésre használ-

lom. Te pedig itt lustálkodszt, az egész világnak kiteszed magadat. S még másra is sziszegsz állandóan, te kígyó!

– Mit lehet tagadni – hümmögött a kígyó.

– S látod-e, hogy éngemet mint szeretnek, ámde terólad én eztet nem mondhatnám, te kígyó!

Milyen igaz. A kígyónak soha semmit nem szoktak megköszönni. Még a gyógyszeret sem. De azért csak odaszólt, amúgy félvállról, a méhecskének:

– Te kis méhecske! Én viszont terólad aztat nem mondhatnám, hogy valaha is hallottál volna a munkamegosztásról.

Országos Széchényi Könyvtár

A BÉKÁRÓL VALÓ MESE

Látta a béka, hogy olasz marhakereskedő alkuszik egy szépen fejlett ökörre a vadvirágos májusi réten, a frissen csörgedező patakocská mellett. Az ökör békésen legelészett, gazdája pedig büszkén mutogatta az olasz marhakereskedőnek, mekkora hasa, micsoda jó vastag húsa, milyen merészen ívelő szép szarvai vannak.

Közelebb mentek. A kereskedő elégedetten lapogatta meg az ökör hasát. A virgonc béka úgy elámult a jeleneten, hogy még brekegni is elfelejtett. Már jó régóta figyelte a jámbor ökröt. Valahányszor felbukkant zöld levélboltozatos, tavirózsa-labirintusos ékes víz alatti otthonából, el nem mulasztotta volna gúnyolni azt a barom, marha nagy ökröt:

– Ni, hogy csapkodja a farkával a legyeket, ahelyett, hogy sorban bekapná őket! – rittyentette el magát a béka. S most, hogy az ökröt dicsérő szavakat hallotta, a tenyérlappogatások hangját hallotta, elöntötte a harag:

– Nekem is van ám akkora hasam, hé! És jó nagy levegőt véve felfújta magát. Dagadt-dagadt a béka hasa, de bizony még kellett pár

nagy lélegzetvétel, hogy feltűnjék a parton állóknak. No még egy kicsit, no még egy kicsit! Már majdnem szétdurrant.

De azok rá sem pipáltak. Nagyon el voltak foglalva a kamionnal, ahogyan a sofőr odatolatott a kispatak mellé. Ott irányították a kamiont, hogyan forduljon, hogyan ne forduljon, mint forduljon, mint ne forduljon... S a békának úgy tűnt, hogy a nagy szarvú, óriás hasú ökör büszkén lépdél felfelé a rámpán. No, még egy nagyot szippantott a béka a levegőből. Most már tényleg akkora volt, hogy már-már lehagyta az ökröt is.

– Idefigyelj, te hülye béka – fordult hátra nyugodtan, szomorúan az ökör. – Majd akkor fújd fel magad, ha francia kereskedő jön. Az olaszok nem esznek békát.

Országos Széchényi Könyvtár

A BÉKALÁNY MESÉJE

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Szomorú Királyfi. Ez a Szomorú Királyfi mindig a virágoskertjében sétálgatott. Hát, amint sétálgat, egyszer csak a kert közepén álló szép nagy tó partján megpillant egy csinos Békalányt. Ott napozott-napozgatott a Békalány, a karjait a feje alá tette, és nagy Békalányszemüveg volt rajta, a szája meg jó nagy, hogy alaposan tudjon vele csókolózni.

– Á, te vagy az, Szomorú Királyfi? – mondja a Békalány. Már vártalak.

– Mi? Hogy te engem...? Hát ki vagy te?

– Először is, szervusz, Szomorú Királyfi. Hogy lehetsz ilyen neveletlen, hogy még köszönni sem tudsz?

– Jaj, bocsáss meg. Hát szervusz, Békalány.

– Szervusz, Szomorú Királyfi. Hogy vagy?

– Hát, csak szomorgok-szomorkodok, ugye...

– S mondd, ugyan vajon miért szomorogsz-szomorkodsz, te Szomorú Királyfi?

– Hát, ha egyszer nekem ez van előírva, ugye...

– Mi, hogy szomorogj-szomorkodj?

– Hát az. Hogy szomorogjak-szomorkodjak.

– Hahaha! Egyet se szomorogjál-szomor-
kodjál, te Szomorú Királyfi.

– Én szívesen nem szomorognék-szomor-
kodnék, de hát ez hogyan legyen?

– Ejnye-ejnye, te Szomorú Királyfi, hát nem
tudod, hogy neked vagyok kitalálva?

– Hogyan, hogy nekem...?

– Ej, ne bosszants már, hát tudod, azt a
mesét...

– Ja, hallottam már róla, hogy a királyfi jól
odavágta a békalányt a falhoz, az meg egyből
hercegnővé változott...

– Nem jól tudod te azt a mesét, Szomorú Ki-
rályfi!

– Ja, összekevertem. A királylány vágja a
falhoz a békafiút, s abból lesz az igazi királyfi.
Igaz?

– Mondom, hogy nem jól tudod te ezt a me-
sét, Szomorú Királyfi. Nem csapkodunk-
vagdalkozunk. Mi vagy te? Fradidrukker? In-
kább szépen megcsókolsz engemet, nem pedig
vagdalkozol itten. Pláne, a falhoz.

– Ahá, értem már, szóval én szépen meg-
csókollak, s akkor te szépséges királylánnyá
változol.

– Sajnálom, Szomorú Királyfi, de már
megint eltévesztetted a dolgot. Tudod, az úgy
van, hogy te megcsókolsz engem, s te is békává

változol. Akkor aztán boldogan lubickolunk-lubickolgatunk napestig, meg ameddig csak akarunk. Tudod, a királyság már nem annyira időszerű – mondta a Békalány s levette a Békalányszemüvegét, úgy nézett a Szomorú Királyfira csábosan. Jó nagy szeme volt a Békalánynak, s szép is.

– De hát, de hát az hogyan van, hogy én átváltozzam? Királyfiból békára? Változz inkább te királylánnyá.

– Szóval, nem változol békára? – mondta a Békalány.

– Ne haragudj, változz át te, szépséges Békalány, de én: nem – mondta a Szomorú Királyfi.

– Hát, ha nem, akkor nem – válaszolta a csinos Békalány, s megigazította a Békalányszemüvegét, majd zsupsz, beugrott a tóba.

MESE A SAVANYÚ SZŐLŐRŐL

A róka, természetesen igen szeretett sportolni. A helyi rókarúdugrószakosztályban naponta edzett a pályán. Megragadta azt a jó nagy rudat, megiramodott, átugrotta. Ám egyszer a futás közben leengedte a rudat, és lógó orral ballagott visszafelé.

– Mi van, róka, mi van, róka? – ügyetlenkedett a lába körül a kis nyuszi – Talán nem vagy formában?

– Á, nem az. Csak rájöttem, hogy micsoda hülyeség ugrálni fölfelé, mikor nincs ott semmi.

– Hogyne. Ezt csak azért mondod, mert nem tudsz már akkorát ugrani. Hallottam egy mesét rólad, s abban az volt, hogy savanyú neked a szőlő, azért nem ugrasz föl érte.

– De hát ez az, hogy nincs ott semmiféle szőlő.

– Há, há, ez csak üres kifogás.

– Ejnye, már, te nyulacska. Ne szemtelenkedj! Nincs ott semmi függőlegesen – ugrott feléje a róka.

No, erre a nyuszi gyorsan elsöpört onnan. Mégpedig vízszintesen.

MESE AZ OKOS SZAMÁRRÓL

A két szamarat odavezették a teli zsákokhoz, amelyeket a sivatagon át a szomszéd oázisba kellett szállítaniuk.

Az egyik szamár a gyapjával teli zsákot választotta és vidáman vágott neki az útnak a könnyű teher alatt. A másik szamárnak nem maradt más, mint a sötömbökkel teli nehéz zsák. Mit volt mit tenni, felvette a hátára és ostobasága miatt bosszankodva eredt a másik nyomába. Izzadsága hamarosan összevegyült az olvadozó sóval és még jobban marta a bőrét. Azonkívül egyre nehezebb és nehezebb lett számára a sóval teli zsák is. A másik szamár visszanevetett rá.

Tüzesebben és tüzesebben tűzött a nap, a forró homok pedig égette a patájukat. Szegény sötét vivő szamár már valósággal szédelgett a nehéz zsák alatt. A másik meg könnyedén lépkedett, mert a zsák nem volt nehéz és még árnyékot is adott.

Egyszer csak odaértek egy szép hűvös patakhoz. A gyapjút vivő szamár azonnal beleheveredett a friss vízbe és elégedetten iázott, milyen jól lehűti őt a kellemes patak. Aztán

felállt, de bizony úgy megszívta magát a gyapjú, hogy a súlya a sokszorosa lett, s lépni is alig bírt alatta.

A másik számár meg elnevette magát: „Ha én most a vízbe fekszem, zsákomból mind kioldódik a só, és könnyedén mehetek tovább, a teher nélkül, nem úgy mint a gyapjúterhű számár.” Aztán mást gondolt.

Ledobta a zsákot, s bement a vízbe. Vidáman locsolgatta magát, aztán elkezdett kiabálni: „Sót vegyenek, sót vegyenek!” Hamarosan eladta az egész zsák sót.

Akkor aztán boldogan hancúrozott tovább a hűvös patakvízben, és megszámolta a pénzt, amit a sóért kapott.

„Van az úgy, hogy aki okos, hasznára fordítja, ami a terhére volt” – gondolta a számár, miközben felfrissülve és vidáman ballagott az oázis felé.

MESE A KÉT BAKKECSKÉRŐL

Két bakkecske szembetalálkozott a szakadékot átívelő keskeny pallón, annak is a kellős közepén. Mivel egyikük sem akart kitérni a másik elől, nagy erővel összecsaptak, eldöntendő, melyikük erősebb, hogy az lökje le a mélybe a másikat, s így szabad legyen számára az út. Csak úgy recsegett-ropogott a csont. De mégsem tudták eldönteni, melyikük erősebb. Ha csak néhány lépést hátratulatva vettek újabb és újabb nagy lendületet, ugyanaz maradt az eredmény.

Akkor az egyikük azt mondja: „No, megállj csak, te makacs bakkecske, majd megmutatom én neked, ki az erősebb.” Azzal nagy dühösen elkezd hátrébb és hátrébb tolatni. Akkora, de akkora lendülettel rohan rá majd mindjárt a másikra, hogy akkor aztán úgy, de úgy elsöpri, hogy na. Csak tolat, csak tolat, már lement a pallóról, már a falusi utcán megy hátrafelé, már el is tűnt a ház mögött...

A másik bakkecske ott állt-álldogált a pallón, gondolta, hiába vesz nagy lendületet a másik, őt bizony el nem sodorja. De csak telt-múlt az idő. Elkiáltotta hát magát: „Hé, te, mikor

jössz már!” Valami távoli hangot hallott, hogy na várj csak, majd megkapod a magadét, mindjárt elindulok.

S tolatott-tolatott hátrafelé. Egyszer csak megáll. Azt mondja: „Hát hülye vagyok én, hogy itt fenékkal hátrafelé közlekedem a világban, világnak csúfjára?”

Azzal megfordult és szépen hazaballagott.

ÚJABB MESE A KÉT BAKKECSKÉRŐL

Ez meg úgy volt, hogy a pallón összeakaszkodott két bakkecske sehogy nem akart kitérni, így hát sokat verekedtek, s nem bírták eldönteni, hogy melyikük engedje át a helyet a másiknak.

Akkor az egyik bakkecske elkezdett hátrafelé tolatni, hogy vegyen egy nagy lendületet, s kitaszítsa álló helyéből a pallón azt a másikat.

Tolat-tolat, s már nem is látszik. Már befarolt a házak mögé, tovább tolat, már a faluból is kitolat. Még mindig nagyobb és nagyobb lendületet akart venni, hogy biztosan ő legyen a győztes.

A másik meg várakozik, várakozik, jön-e már a verekedős.

De nem jött.

Hát azt mondja: „A fene fog itt ácsorogni!”

S hazament.

AZ OKOS SZAMARAK ÚJABB MESÉJE

Azt már mondtam, hogy a sót vivő szamár milyen okosan szabadult meg a terhétől. Ugyanis eladta a sót, miközben a gyapjút vivő szamár a pataokban heverészve, s a vízzel jól megszívódott gyapjú terhével állt fel. Szomorkodhatott, mert most már, bizony nehezebb lett a terhe, mint a sót vivő szamáré, akit előbb még kigúnyolt.

De nem sokáig szomorkodott. Mert rájött, hogy a gyapjúból a víz szép lassacskán csordogál a hátára, hűsíti őt, miközben az oázis felé ballag. Meg is érkezett, s addigra a gyapjú is megszáradt. Nem volt semmi kára. Sőt, meg is dicsérték, milyen becsületesen célba ért a gyapjúval.

Akkor aztán a másik szamárral együtt leültek egy jó pohár sör mellé, s egyetértésben állapították meg:

„Azok a régi meseírók, bizony nem voltak valami leleményesek.”

MESE A BOSZORKÁRÓL

A mikor Hófehérke elment a hét törpéhez, a törpék megreggeliztek, fogták a kis csá-kányukat, és lementek a bányába, hogy ott bányászkodjanak. Hófehérke megállt a szoba közepén. Majd elővette a porszívót, hogy rendet csináljon a lakásban.

Arra jött ám a gonosz boszorka. Meg akarta mérgezni a Hófehérekét, s vitt magával drogos bélyegeket. Azt gondolta, hogy majd megkéri a Hófehérekét, nyalja meg neki szívességből a bélyeget, mert másképp nem tudja felragasztani a borítékra. Hát elő is vette a drogos bélyeget a boszorka, és megzörgette a sarkig tárt ablak szárnyát, hogy a Hófehérke odafigyeljen rá. De semmi. Akkor ököllel jól megdöngette az ablakot. Semmi! No! Két kézzel belekapaszkodott a két ablakszárnyba, úgy kezdte ki-becsapkodni, hogy végre figyeljen már rá a Hófehérke.

De a Hófehérke nem figyelt rá, mert ahogy tologatta le-föl a porszívót, közben valami jó zenét hallgatott. A zene olyan hangosan szólt, hogy meg nem hallotta a boszorkát, akárhogy zörgött is.

A boszorka dörömbölt egy darabig, aztán dühében földhöz vágta a kosarát, s még rá is taposott. Azt mondja: „A fene egye meg ezeket a mai zenéket!”

MESE AZ EMLÉKEZŐ FARKASRÓL

Emlékezett a farkas a pórul járt farkasra. Arra, aki nagy zsugoriságában orrba lőtte magát a felhúzott íjjal, s megdőglött azon helyében. Az úgy volt, hogy egy vadász halomra lőtt nyulat, vadkant, szarvast, s éppen akkor kellett neki is meghalni valami szívbetegség miatt, amikor a lelőtt állatok fölött éppen felhúzta az íjat. Úgy is maradt. S hát ezt meglátva mondta a farkas, hogy ejnye, ejnye, mennyi hús, éppen egy hónapig elég lenne nekem, csak még ma ezt az egy napot bíriam ki valahogy. Addig talán elrágcsálnám a felhúzott íj húrját, ami ruganyos bélből készült. Igaz, sovány táplálék, de egy napra elég. Az meg úgy orrba lőtte, hogy ott pusztult el a farkas. Így szólt a régi mese.

No, ez a másik farkas viszont jól tudta a mesét. Hát, amikor ő is talált egy ugyanilyen halott vadászt lelőtt állatokkal meg felhúzott íjjal, azt mondta magában: „Ezek az állatmesék mindig másként végződnek, mint azelőtt. Miért ne próbálhatnám meg hát én is egy napig kibírni a hús elfogyasztásával?

S megpróbálta. Igen ám, de a nyíl vessző ki-
lövődött. S telibe talált egy gyönyörű nagy
szarvast, amelyik ott ácsorgott a közelben.

A TYÚKOSKA-MESE

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Rendszer. Annak a Rendszernek az udvarán mindegyre kapirgált egy Tyúkocska, hogy az éhségét elűzze. Egyszer, amidőn a legjobb ízűen ennék, a háztetőről egy kis kövecske legördült vala, s fejét jól megkoppantá. Az a szegény félelmes kis Tyúkocska meg-szalada vala, s nekiállék kiabálni: „Égszakadás, földindulás, fejemen egy nagy koppanás, futás...” Amint szalada, előtalálja vala a Farkast. Mondja néki: „Hallod, Farkas, égszakadás, földindulás, fejemen egy nagy koppanás, szaladj te is pajtás, Farkas Mihály honvédelmi miniszter, a pártvezetés oszlopa!”

Azt mondja a Farkas Mihály: „Hát, te ki vagy, pajtás?” „Ki vagyok, ki vagyok, hát én a Rákosi pajtás vagyok, tán nem tudod, hogy együtt jöttünk haza a Szovjetunióból, rendbe szedni ezt a tízmillió fasisztából álló népet?” „Ja, tényleg!” – mondta erre a Farkas. És szaladának együtt. Amint szaladnak, szaladnak, egyszer csak előtalálják a Kádár Jánost meg a Rajk Lászlót. Mondják nekik, hogy: „Ég-

szakadás, földindulás, fejemen egy nagy koppanás, szaladj te is, Kádár meg Rajk pajtás!”

Hát, szaladának, szaladának együtt. Ugyanígy előtalálják vala a Magyar munkásosztályt. Az is velük szalada. Aztán a Magyar Parasztságot, mégpedig a Szegényparasztságot s a Középparasztságot.

A Kulákságot is akarták, de az legfeljebb csak ímmel-ámmal mozdult. Ugyanis éppen udvari vesszőseprű kötésével volt elfoglalva. Hogy ha majd a Rákosi meg a Farkas elvtárs kiadja a parancsot, legyen mivel lesöpörni a gabonát a padlásról.

De a Rákosi meg a Farkas elvtárs nem szeretett söprögetni, ezért addig szaladtak, míg előtalálták a Nagy Imre pajtás begyűjtési népbiztost, s aztán az lesöpötte.

Először felfalták a lesöpört gabonát, de még éhesek voltak. Akkor felfalták a Kulákságot, de a Középparasztságból meg a Magyar Munkásosztályból is jókat faldostak. S elérkezett az az idő, amikor a Rákosi pajtás összeterelte őket, s elkezdte a mondókáját:

„Rákosi-bákosi, jaj, de szép,
Farkas-barkas az is szép,
Kádár-bádár, az is szép,
Rajk László, Bajk László, jaj, de rút...”

S gyorsan felfalták.

Hát, futnak-futnak tovább. Egyszer csak a Rákosi-bákosi megint elkezd:

„Rákosi-bákosi, jaj, de szép,
Farkas-barkas az is szép,
Kádár-bádár, az is szép,
Nagy Imre-Bagy Imre, jaj, de rút.”

Aztán börtönbe csukták.

Hát, így bánt el a Rendszer saját szülöttei-
vel, s még a Rákosi nevű tyúkocskát is felfalta
volna, ha az el nem menekül vala a Szovjet-
unióba.

Akkor aztán a Rákosi tyúkocska helyett lett
egy másik tyúkocska. Ez is berendezkedett a
Rendszer udvarán. Egy budai földszintes villa
udvarán. Azt meg úgy hívták, hogy Kádár Já-
nos tyúkocska.

Aztán a mese folytatódott egy ideig, mígnem
egy apró kis kövecske a háztetőről legördüle
vala, s fejbe koppantaná a Kádár János tyú-
kocskát.

Elkezdett vala kiabálni vala, hogy azt mondja:

„Égszakadás, földindulás,
Fejemen egy nagy koppanás...”

De bizony a Nagy Imre pajtás volt az, aki a Kádár pajtás fején kopogtatott. Sajnos, a Kádár pajtás végül felfalta a Nagy Imre pajtást meg a munkatársait.

Hanem amikor megint koppantottak a fején, akkor már kinézett a tyúkudvarból, hogy ki az, ki kopog:

– Ki kopog, mi kopog? Egy fekete holló. Kádár pajtás, a felmondólevelet hoztam. Itt tessék aláírni...

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A VERSENYRŐL SZÓLÓ MESE

Túl az erdőn éldögélt a mogyorónép, ügyesen, kedvesen, szorgosan. Ott laktak a nyusztok is. Ők is ügyesen, kedvesen, szorgosan.

Idők során aztán a nyusztok valahogyan kezdtek gőgösen viselkedni. Meg se akarták látni a mogyorónépet. Mint akik nincsenek is.

– Hát már hogye volnánk, hiszen itt vagyunk, s azért, mert mi másként járunk, másként kelünk, azért mégiscsak vagyunk. Nem vagyunk láthatatlanok.

– Tán még a futásotok is más... – tódította az egyik nyuszt.

– Hát, nem is tudom – mondta az egyik mogyorónép, akiről szó van.

– Szerintem mi sokkal gyorsabban tudunk futni, mint a mogyorónépek – jelentette ki a nyuszt.

– Szerintem azért mi sem vagyunk utolsók – mondta a mogyorónép.

– Na, fogadjunk, hogy mi gyorsabbak vagyunk. Versenyezzünk egyet! S ha te nyered meg a futóversenyt, igazat adok neked. De ha nem, akkor meg sem látlak, keresztülnézek

rajtad. Meg a többi mogyorónépen is. Hát, hát megrendeztek egy futóversenyt. Alighogy elkiáltották: „vesd el magad!”, a nyuszt hátra sem nézve megiramodott árkon-bokron át, s mikor odaért a mezei bokorhoz, ahol a végcél volt, kifulladásra törölgette az arcát. Nézegette, jön-e már az a mogyorónép.

Egyszer csak valaki megkopogtatja a vállát. Visszafordul. A haja szála is égnek áll:

– Hát te már itt vagy?

(„Hogyne volnék, mikor a férjemmel megbeszéltük, hogy én itt a bokornál, ő meg ott az erdőszélen állunk lesbe, nem futunk egy lépést sem. Te meg nagy gögödben megkülönböztetni sem tudsz bennünket. Hát csak megkopogtatjuk a válladat, már itt vagyunk. Megnyertük.” Persze mindezt nem mondta a nyusztanak.)

– Hát jó, először nyertél. De most fussunk megint.

Futottak. Az erdőszélen meg a másik mogyorónép, a papa várta:

– Már itt vagyok.

– Már itt vagy? Én ezt nem értem. Mióta vagy itt?

– Hát, úgy nagyjából több mint ezer éve... – felelte az.

MESE AZ OSZTOZKODÓ MEDVÉKRŐL

Szájában jókora sajtdarabbal ott üldögélt egy faágon La Fontaine, az öreg meseköltő.

– Kár! – mondta, majd lassan megeszegette a sajtot.

– Kár! – pislantott le a fáról Róka Péterre, a fiatal magyar íróra. – Na, mi van, fiam?

– Semmi különös, mester – mondta szerényen Róka Péter.

– Akkor meg mit lófrálsz itt nekem? A múltkor is, amikor kihízelegted a sajtot a számból, még csak meg sem etted. Fintorogtál, hogy te húsevő vagy. Nem is értelek. Mindig megsérted a hagyományt. Szóval, mit akarsz?

– Semmi, semmi. Afféle műhelygyakorlatra jöttem volna, mester, ha nem sértem...

– Azt, azt lehet – mondta gőgös elégedettséggel La Fontaine, az öreg. Bár, hiszen az írásaiban mindent megtalálasz. Az emberiség története, kérlek, csupa csalás, huncutság, rosszakarat, galádság... kár, kár...

– Nem lehetne, hogy ne legyen? – kérdezte Róka Péter.

– Hát ez bizony bajos! – vakarta meg a feje búbját La Fontaine. Hát ott van például ugye a medvékről szóló mesém. Ismered?

– Már hogyanne ismerném – mondta némi sértett méltóságtudattal Róka Péter, a fiatal magyar író. Még hogy ilyet feltételezni, hogy ne ismerné a nagy La Fontaine meséit. Betéve tudja egytől egyig mindet. El is kezdte mindjárt:

– Kerek sajtot lelt az úton egyszer a két medvebocs...

– Úgy, úgy – bólogatott La Fontaine.

– Nézegették, nézegették, hogyan feleznék meg. El kellene törni. Úgy is tettek. Kettétörte egyikük a kerek sajtot, s nyújtja a felét.

– Úgy, úgy – mondta La Fontaine. – De... de... az kifogásolta, hogy nagyobb darab marad az osztónak. Hát az osztó mit csinált? Leharpott belőle egy darabot, hogy egyforma legyen...

– Úgy, úgy – folytatta Róka Péter. – Hol ez, hol az, hol itt, hol ott lett kisebb.

– Úgy, úgy – kacagott az ágon La Fontaine. – Hát, látod, így veszekedtek. És a sajt úgy nézett ki már a végén...

– ...mint Magyarország térképe – suttozta szomorúan Róka Péter, a fiatal magyar író.

A RÓKA ÉS A SAJT

Szájában jókora sajtdarabbal ott üldögélt egy faágon La Fontaine, az öreg meseköltő. Sötét zakójában majdnem úgy nézett ki, mint meséjében a Holló, akit nagy ravaszul becsapott a Róka, dicsérve a Holló – jól tudjuk, hogy – szörnyű énekhangját, rábírta, hogy szólaljon meg, s így a sajt a Róka zsákmányává lett.

„Hát, ez van – gondolta magában. – mesében hiúság, ravaszság, nagyravágyás, csupa emberi gyarlóság. Megmutattam nekik, hogy milyenek valójában, s jelképes állatmeséim immár örök tanulságok lettek egész Európa, mit, hogy csupán Európa? az egész világ számára, úgy bizony. Ékes nyelvemen, pontosan használt szavakkal, dallamosan, jó ritmusban meséltem nekik. Gyakran szólítanak most már mesternek, és ebben, valljuk be őszintén, nincsen semmi hízélgés vagy haszonlesés, mert én valóban mester vagyok. Az örök időnek szólnak műveim.”

– Szívesen hallgatom őket – szólalt meg valaki a fa alatt. Hát ez meg hogy került ide? Ni-ni, Róka Péter, a fiatal író. La Fontaine már többször kapott tőle kéziratot, de többnyire

visszaadta neki, mert bizony gyengécske volt mind. Ám Róka ezután is mindig a szerkesztőség körül somfordált. Biztosan sajtra fáj a foga. De most az egyszer ráfizet. La Fontaine magában mulatva arra gondolt, hogy nem szólal meg, bárhogyan dicsérje is a himpellér, huncut, nyalakodó.

A Róka hosszú-hosszú tirádákban dicsérte La Fontaine stílusát, kitért az elegáns szóhasználatra, a találó jellemzésekre, a verstani ismeretek tökélyére. Ezután arról kezdett áradozni, hogy igaz, egyes felfogások szerint az életanyag a fontosabb, nem a stílus, vagyishogy akármilyen szépen beszél is valaki, az embereket igazán csak a tanulság érdekli. A világ pedig mint jól tudjuk – villantotta fel szemét La Fontaine felé Róka – telis-tele van ismert igazságokkal. Újat mondani nehéz, ezért sokan azzal próbálkoznak, hogy a stílussal csodásítsák az embereket. Annyian, de annyian elmondták már az örök igazságokat.

– Azt akarod mondani, hogy loptam a történeteimet? Hogy Aesopus nyomán írtam őket? – vesztítette el türelmét La Fontaine. Hopp! A sajt kiesett a szájából.

– Pontosan azt – mosolygott a Róka és lassan a földön heverő sajt felé lopakodott. Megszagolgatta, majd elfordult tőle.

– Mi az, talán nem kell a sajt? – csodálkozott La Fontaine. Hát nem azért csináltad?

– Ugyan már, mester. Én utálok a sajtot. Bűdös. Különben is húsevő vagyok – felelté unottan a Róka.

– Hát akkor nincs mit tenni – sóhajtott nagyot La Fontaine, miközben lemászott a fáról. Gondolta, dedikál egyet a könyvéből, mielőtt még fel lenne falva.

– Ne hülyéskedjen, mester – hárította el nevetve Róka. – Inkább hallgassa meg a legújabb versem.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

MESE PIROSKÁRÓL

Piroska a Máltai Szeretetszolgálat kamionján érkezett a határra. (Ő volt a sofőr.)

– No, mi van? – kérdezte a határőr.

– Élelmiszer, orvosság...

– Politikai irodalom?

– Á!

– S honnan jön?

– Csak innen a Grimm meséből.

– No, jó. S hová?

– Erdőntúlra. A nagymamámhoz.

– No, jó! Mehet.

Megy Piroska a kamionnal. Egyszer csak ott áll ám az út szélén a Farkas.

– Hát te? Hova mégy?

– A nagymamámhoz.

– Elkísérhetlek?

– Ha akarod. No, ugorj föl.

Így érkeznek a nagymamához. Látják ám, hogy a nagymama nagyon be van csavargózva, csak az orra látszik. Kérdezik:

– Mit csinálsz itt, nagymama? Te még mindig a régi mesénél tartasz? Miért ekkora az orrod?

– Mert náthás vagyok.

- Hát a szemed?
- Hogy jobban láthassalak.
- No, mutasd csak a manduláidat? Tátsd ki a szád. Miért nem nyitod nagyobbra?
- Nem tudom, kisunokám! És a gyomrom is úgy fáj.
- Miért? Mi történt?
- Az előbb nyeltem le a kisebbségi sérelmeimet.

MESE A JÓISTENRŐL

Egyszer – hogy, hogy nem – a Jóisten nem találta magát. Tudta ő azt, mintegy elvileg, hogy jelen van mindenütt és mindenben, de a gyakorlatban valahogyan akadozott a dolog.

Az előszobában ott topogott Ádám, aki szervlopásért akarta beperelni a Jóistent. Éva masszázs-szalont nyitott, de panaszkodott, hogy nincs vendége.

– Az istenemet nekem! – sóhajtott nagyot a Jóisten és megtámasztotta bús fejét az öklével. De azért csak keresgélt tovább. Benézett a fáskamrába. Semmi. Visszaváltatlan piásüvegek tömege tornyosult a kócerájban. A falon jókora lyuk. Már megint ágyúztak az éjjel.

„Itt bűdösödhet az ember napestig!” – zsörtölődött egy babos szoknyás menyecske az utcán. Szórakozottan belekotort a zsebébe. Pár fillér csördült benne. „Magánál mennyit hagytak?” – fordult udvariasan a szomszédjához. De az öreg nem válaszolt. Könnyen beszél az, akit csak egy órája géppisztolyoztak halálra. Bezzeg ő már három napja fekszik itt a porban.

A Jóisten elnézte őket és nagyon szomorú volt. Belenézett később a géppisztolyos katonába. Az ott ült a kövön és falatozott a késsel megkanyarított konzervdobozból. Jóízűen evett.

A Jóisten kinyitotta a frizsider ajtaját, szomorúan csóválta a fejét, hiszen úgy is tudta, hogy nincsen ő a frizsiderben, de azért csak belenézett, aztán az ágy alá kukucskált, ropogtak térde csontjai, amikor nagy nehezen feltápaszkodott. Később a szekrényben, a ruhák között matatott egy darabig, de nem bírta tovább. Elsírta magát:

– Hová tettetek engem, emberek? – motyogta szegény, miközben izmos könnycseppek peregtek le ősz szakállán.

Országos Széchényi Könyvtár

A FÉLREÉRTETT CSIPKERÓZSIKA

MESÉJE

Ez pedig úgy történt, hogy a Csipkerózsika valamilyen ok folytán elaludt. Nem akart felébredni. Motyogtak valamit, hogy talán túl sok altatót vett be, lehet, hogy szerelmi bánatában akarta megmérgezni magát, azt is mondták, hogy valami identifikációs problémái támadtak, vagy éppen kamaszos bosszúként cselekedte ezt, hogy felhívja magára a figyelmet.

No, elég az hozzá, hogy csak aludt, csak aludt, s a hozzá érkező királyfiak nemhogy felébresztették volna, de még csak áthatolni sem bírtak azon a sűrű-sűrű csipkén, amelyik évek során szorosan benőtte az egész kastélyt. De még a környezetét is.

Egyszer aztán jött két srác. Azt mondták, hogy ők majd leszedik azt a csipkét.

– Csak egyet mondjanak meg – fordult a megbízóihoz a beszédesebbik.

– Igen – mondták azok készségesen. Az meg:

– Mármint a csipkéről.

– Igen?

– Hogy hát... legalább halasi?

HÓFEHÉRKE ÚJABB MESÉJE

A mikor a törpék az üvegkoporsóba zárt, halott Hófehérkét – a torkában megakadt mérgezett almával – vállukon vitték lefelé, egyikük megcsúszott. Ettől aztán az üvegkoporsó megbillent, Hófehérke meg valahogyan kapott a hátába egy nagy ütést, miközben a nekiszabadult teher előre zúdult, s hát a mérgezett alma kiugrott a torkából.

Hófehérke feltápászkodott, életre kelt. A törpék boldogan kezdtek kiabálni.

Ki is nézett a földszint hatból a Kovács úr, hogy hát mi történt a lépcsőházban.

„A fene ezt a hülye Szabónét, amikor a piacról jön, mindig kigurul egy alma a kosarából. A gyerekei meg megint ordítóznak...”

MESE AZ EGYSZÁL-MUZSIKÁSRÓL

Olyan volt ez az egész, mint az Egyszál-Muzsikás – kezdte mesélni a zugivó.

De nem figyeltek rá. Kért hát még egy zugot, azt iszogatta. Hát nem? Van, aki sörivó, van, aki borivó, ő meg zugivó. Mély értelmű mosollyal iszogatta azt a zugot a pohárból, s félhangon beszélt maga elé.

– No és aztán? – szánta meg egyikük a söntés mellett.

– Hát, az Egyszál-Muzsikás házról házra járt. Pattintgatta azt az egyszál-muzsikáját, a megnyíló konyhaajtók mögül ki-kinéztek rá, markába nyomtak egy-egy forgácsfánkot, főtt tojást, szelet kenyeret sonkával, s terelgették, menjen csak tovább. Így hát nem is lehetett egyebet hallani az egyszál-muzsikájából, mint a pattintgatást. Elvult azért.

– Aztán? Csak úgy, magának?

– Azt én már nem is tudom. Csak muzsikált és kész.

– S miféle ez az egész? Ez, ami olyan, mint a muzsikás?

– Nekem úgy tűnik, hogy...

– Ja, ha csak úgy tűnik. Szóval nem is biztos?

– Most már mit mondjak?

Amaz visszafordult a söntés felé, ügyet sem vetett rá. A zugivó motyogott magában egy kicsit. Amikor aztán azok mégiscsak hasba rugdosták, ő összegörnyedt.

Később elmentek, s a pultos rászólt, hogy felkelhetne már.

– Kaphatnék még egy kis...

– Mit? – hajolt oda a fülével a pultos.

– Egy kis zugot.

A pultos hozott neki. Egy kupicával.

Az megitta, fizetett és elköszönt.

Országos Széchényi Könyvtár

TARTALOM

A farkas és a kút újabb meséje	7
Mese a gólyáról és a rókáról	9
A szamár meséje	10
Mese a kismalacról	12
Mese a Lopósról meg Ágnesről	14
A Forradalom meséje	16
Mese a fácánról meg a rókáról	21
Mese a répáról	23
A kígyó és a méhecske meséje	24
A békáról való mese	26
A békalány meséje	28
Mese a savanyú szőlőről	31
Mese az okos szamárról	32
Mese a két bakkecskéről	34
Újabb mese a két bakkecskéről	36
Az okos szamarak újabb meséje	37

Mese a boszorkáról	38
Mese az emlékező farkasról	40
A Tyúkocska-mese	42
A versenyről szóló mese	46
Mese az osztzkodó medvékről	48
A róka és a sajt	50
Mese Piroskáról	53
Mese a Jóistenről	55
A félreértett Csipkerózsika meséje	57
Hófehérke újabb meséje	58
Mese az Egyszál-Muzsikásról	59

Országos Széchényi Könyvtár

Magyarnándor, Konczek József szülőfaluja
már nem először támogatja az író munkáinak
kiadását. Örömmel segítettük „fanyar meséi”
megjelentetését ezúttal is.

Bögös Tamás
polgármester

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Már Aesopus, a görög rabszolga megmondta
állatmeséiben, hogy...

Aesopus nyomán La Fontaine is megmondta,
hogy...

Aesopus és La Fontaine nyomán a mi Heltai
Gáspárunk is megmondta, hogy...

Aesopus, La Fontaine és Heltai Gáspárunk
nyomán a mi Nagy Lajosunk is megmondta,
hogy...

*képtelen a természet,
az emberi természet.*

Koncsek József tanulságos, mai meséit –
szigorúan a mosoly, a nevetés és talán az
elgondolkodás céljából adjuk ki. Jó nevetést
kíván

a Szerző és a Kiadó

1200 Ft

9 789639 908017